

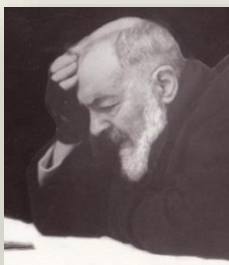
II. JÁNOS PÁL PÁPA SZENTTÉ AVATTA BOLDOG PIO ATYÁT

„2002. június 16-án, vasárnap délelőtt a Szent Péter téren bemutatott szentmisén II. János Pál pápa a szentek sorába iktatta Pietrelcinai Boldog Pio atyát. A régóta várt eseményt a Szent Péter téri és a környező utcákban jelenlévő több mint 300 ezer hívő, valamint a San Giovanni Rotondóban és a kapucinus szerzetes szülőhelyén, Pietrelcinában összegyűlt több tízezer zarándok tapsvihara köszöntötte. Pio atya szentté avatása hetek óta lázban tartotta Olaszországot. Vannak, akik második Assisi Szent Ferencként tartják számon a kapucinus szerzetest, akinek tisztelete már az egész világon elterjedt. Az 1999-ben történt boldoggá avatás óta ez a tisztelet még csak tovább erősödött. „A mi Urunk, Jézus Krisztus, Péter és Pál apostolok, valamint saját tekintélyükkel Pietrelcinai Boldog Piót szentnek nyilvánítjuk, és nevét beírjuk a Szentek Könyvébe” – II. János Pál latin nyelven mondott szavaival Pio atya felvételt nyert a katolikus egyház szentjeinek sorába. A szentatyja pápasága alatt ő a 246. szentté avatott személy. A szentté avatásra szokás szerint közvetlenül a bűnbánati szertartás után került sor. José Saraiva Martins bíboros, a Szentté avatási Kongregáció prefektusa a hívő nép nevében felkérte a pápát, hogy iktassa a szentek sorába Pietrelcinai Boldog Pio atyát. Mielőtt erre sor került volna, a szentatyja felhívására az egybegyűltek közösen elimádkozták a Mindenszentek litániáját, ezzel is kifejezve a földi zarándok-egyház és az üdvözültek által képviselt diadalmas egyház közösségét, azoknak a közbenjárását kérve, akiknek sorában köszönthetjük most már a szentéletű olasz kapucinus szerzetest is. A litánia végén a szentatyja könyörgést mondott, majd felhangzott a latin nyelvű szentté avatási formula, amelyre a jelenlévők az egész világegyház képviselőiben örömmel feleltek: „Ámen!” A szentté avatás szertartása Saraiva Martins bíborosnak és a szentté avatási ügy posztulátorának a pápához intézett köszönő szavaival zárult, majd a szentmise a dicsőség éneklésével folytatódott. Az evangélium felolvasására – az egyetemes egyház ősrégi szokása szerint – két nyelven, latinul és görögül került sor. Jóllehet a keleti és a nyugati egyház immár majdnem egy évezrede fájdalommal különváltságban él, mégis együtt kell örövendeniük, amikor egy új szentben Isten kegyelmének és szeretetének diadalát ünnepeljük. A felajánlás közben a kórus énekelte: „Élő kövek, Krisztussal, az élő kővel – ajánljunk fel Istennek tetsző áldozatot!”, majd felhangzottak a 117. zsoltár szavai: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökkévaló az ő irgalma.” A zsoltáros szavai különösen is aktuálisak voltak ezen a szentmisén, amikor Pio atyára, a gyóntatók példaképére emelte tekintetét az egyház, egy olyan kapucinusra, akinek alakjában Isten örökkévaló irgalma jutott emberi módon kifejezésre. „Az én igám édes és az én terhem könnyű” (Mt 11,30) Jézus imént hallott szavai, amelyet a tanítványoknak mondott, segít megértenünk ennek az ünnepélyes szertartásnak a legfontosabb üzenetét. Úgy is érthetjük ezeket a szavakat, mint a ma szentté avatott Pio atya egész életének csodálatos összefoglalását – kezdte homíliáját a pápa. Az iga evangéliumi képe felidézti azt a sok megpróbáltatást, amivel az alázatos San Giovanni Rotondó-i kapucinus szerzetesnek életében szembe kellett néznie. Ma azt szemlélhetjük benne, hogy milyen édes is Krisztus igája és milyen könnyű is az Ő terhe, ha szeretetteljes hittel hordozzuk azt. Pio atya élete és küldetése azt tanúsítja, hogy a nehézségek és a fájdalom, ha szeretettel fogadjuk el, olyan életúttá válhatnak, amely az életszentség kiváltságában részesül, amely megnyílik egy nagyobb jó irányába, amit egyedül a mi Urunk tart számon. A pápa idézett a Galatákhoz írt levélből: „Én azonban nem akarok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével” (Gal 6,14). „Vajon nem éppen ez a kereszttel való dicsekvés-e az, ami leginkább felfénylik Pio atya személyiségén keresztül? Memyire időszerű a kereszti lelkiisége, amit ez a pietrelcinai alázatos kapucinus élénk állított? A mi korunknak is arra van szüksége, hogy ezt újra felfedezze, annak érdekében, hogy a szívek megnyílhassanak a remény irányába” – mondotta a pápa.

Pietrelcinai Szent Pio atya egész életében mind jobban igyekezett hasonlítani a keresztre feszítettre: mindvégig annak teljes tudatában volt, hogy arra hivatott: egészen különleges módon legyen a megváltás művének munkatársa. Enélkül a folytonos keresztre való utalás nélkül nem lehet megérteni az ő életszentségének titkát. Isten szemében ugyanis a kereszttel való üdvösség valódi eszközzé vált, az egész emberiség számára, az az út, amelyet maga Jézus is ajánl mindazok számára, akik Őt követni akarják. „Olyan Isten vagyok, Aki irgalmasságot gyakorol” – idézte a szentatyja a Teremtés könyvét (9,23.), kiemelve, hogy Pio atya nagylelkű képviselője volt ennek az isteni irgalmasságnak a lelkiéletében, valamint a bűnbánat és kiengesztelődés szépsége, a gyónás kiszolgáltatása során. Gyóntatás közben, amely apostolkodásának egyik legfontosabb tevékenysége volt, és amely hívek tömegeit vonzotta a San Giovanni Rotondó-beli szerzetesi konvent gyóntatófülkéjéhez, volt alkalma tanúságot tenni erről az irgalomról. Bár látszólagos keménységgel beszélt a hozzá zarándokló hívekkel, ezzel is tudatosítva a bűn súlyosságát és a valódi bűnbánat nélkülözhetetlenségét, mégis a legtöbben megváltoztak, és visszafordultak a rossz útról a szentségi bűnbánat megbocsátó ölelésén keresztül. Példa lehet ez a papok számára, hogy örömmel és buzgósággal teljesítsék ezt a ma is olyannyira fontos szolgálatot, amire a Zsidókhöz írt levél is emlékeztet bennünket. A szentatyja leszögezte: Pio atya apostoli munkájának hatékonysága abban rejlett, hogy lelkiisége mélyen Istenben gyökerezett. Bensőséges és állandó egységben élt Istennel, naponta hosszú órákat töltött imádságban. Szerette mondogatni: „Én csak egy szegény szerzetestestvér vagyok, aki imádkozik.” Meg volt győződve arról, hogy az imádság a legjobb fegyver a kezünkben, olyan kulcs, amely megnyitja Isten szívét. Lelkiiségének ez az alapvető jellegzetessége folytatódott azokban az imacsoportokban, amelyeket alapított és amelyek az egyháznak és a társadalomnak a szüntelen és hűséges imádság hatalmas szolgálatát ajánlja fel. Pio atya szüntelen és hűséges imádsága rendkívüli szeretet-tevékenységgel is párosult, amelynek nyomán megszületett a „Szenvedés Enyhítésének Háza.” Imádság és szeretetgyakorlat, íme, Pietrelcinai Szent Pio atya életének titka. A pápa személyes imádságot intézett az új szenthez: „Taníts meg bennünket is imádkozni, könyörgőnk hozzád, a szív alázatával, hogy mi is az evangéliumi kicsinyek közé számoltassunk, akiknek az Atya megígérte, hogy feltárja országának titkait! Taníts meg bennünket úgy imádkozni, hogy soha el ne fáradjunk, bár jobban tudod mire van szükségünk, mielőtt még kérésünk megfogalmazódhatott volna! Eszközöld ki számunkra a hit pillantását, hogy képesek legyünk felismerni a szegényekben és a szenvedőkben magának Jézusnak az arcvonásait! Támogass a lelki harc és a próbatétel idején és ha elesünk, tedd, hogy megtapasztaljuk a megbocsátás szentségének örömeit! Ajándékozd nekünk a te jámborságodat, amellyel azt a Máriát tisztelted, aki Jézus anyja volt és mindnyájunknak anyja is. Kísérj el bennünket földi zarándokutunkon, amely az örök haza felé tart, amelyet mi is szeretnénk elérni, hogy ott szemlélhessük az Atya, a Fiú és a Szentlélek örök dicsőségét” – fejezte be szentbeszédét II. János Pál pápa. A szentatyja arra is visszaemlékezett: abban a kiváltságos helyzetben van, hogy elmondhatja magáról, személyesen is meggyónt a most oltárra emelt pietrelcinai Szent Pio atyának. „Az eset 1947-ben történt: Karol Wojtyła Rómában tanult és azért utazott el San Giovanni Rotondóba, hogy találkozhasson Pio atyával, akinél szentgyónását is elvégezte. (Élő a legenda, miszerint Pio atya megmondta volna az akkor 27 éves fiatalembernek, hogy egyszer majd pápává választják, ezt azonban a Szentatyja sohasem erősítette meg – a szerk.) Az ünnepélyes szertartás végén a pápa köszöntötte a jelenlévő bíborosokat, érsekeket, püspököket, a kapucinusok legfőbb elöljáróját, Pio atya minden rendtársát, és a több százezer zarándokkereget. Együttal bejelentette, hogy az új szent kötelező liturgikus ünnepnapja a római naptárban SEPTEMBER 23. Szent Pio atya menyeyi születésnapja. A szentatyja a Szűzanya és Pietrelcinai Szent Pio közbenjárását kérve oltalmukba ajánlotta az új évezred elején az egész egyház életszentség felé vezető zarándokútját, majd elimádkozta az Úrangyalát.”

HOGYAN GYÓNTATOTT?...

„...Olykor a gyónás során sem feledkezett meg Pio atya a veleszületett humorérzékéről. Egyik alkalommal meggyóntam neki, hogy gőgös gondolataim voltak. Komoly hangon azt mondta: *„Ha olyasmit tulajdonítottál magadnak, amivel nem rendelkezel, az Úr az, aki neked adta azokat; mivel pedig magadnak tulajdonítottad, tolvaj vagy és börtönt érdemelsz. Ha azt gondolod magadról, hogy olyan javaid vannak, amelyekkel nem rendelkezel, bolond vagy és a bolondok házába való vagy. Válassz gyermekem: a börtön vagy a bolondok háza.”* És kedvesen mosolygott.

Máskor nagyon egyszerű válaszokat adott. *„Atya, hogyan lehet valóban szeretni az Urat minden erőnkől?”* – *„Gyermekem, ne bántsd meg.”* Az evangélium is ezt mondja: ha szerettek engem, megtartjátok, amit mondok nektek.

Szeretném hozzátenni, hogy viselkedése nagyon személyre szabott volt; nem lehetett sem általánosítani, sem utánozni. Emlékszem egy férfira, aki kétszer megözevgyült, és azt kérdezte Pio atyától, tanácsolja-e, hogy harmadszor is megnősüljön. Pio atya azt mondta neki, az első házasság Istentől volt, a második embertől, a harmadik az ördögtől. Ugyanerre a kérdésre, ha más személy tette fel, teljesen más választ adott.

Ugyanez érvényes ridegségére is, különösen a feloldozás megtagadását illetően. Ismertem egy fiatal papot, aki a nyári szabadságát mindig San Giovanni Rotondóban töltötte. Sok esetnek volt tanúja, s miután visszatért egyházmegyéjébe, abban az évben a gyóntatószékben szigorúbb volt és néhányszor megtagadta a feloldozást. Amikor nyáron visszatért Pio atyához, az atya, mihelyt meglátta, erőteljesen nekitámadt: *„Mégis mit gondolsz magadról, azt hiszed, Pio atya vagy? Én tudom, mikor kell megtagadni a feloldozást. Te nem utasíthatod vissza!”* Nyilván ez a válasz is arra az esetre érvényes.

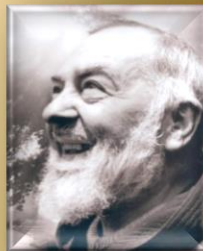
A gyóntató Pio atyáról belénk vésődik az az ünnepélyes gesztus, mellyel áldást adott a feloldozás szavaival. Minden pap nyújt feloldozást; de Pio atya feloldozása olyan békét adott, amely Isten valódi adománya. Olykor meg valamivel többet is.

Egyik pap barátommal megesett, hogy látta, miközben Pio atya felemelte a kezét, egy kis vérpatak folyt az ujjatlan kesztyűből; nagy benyomást tett rá; megjegyezte, mibe kerültek Pio atyának a gyónások.

(Don Gabriele Amort vallomása Pio atyáról)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

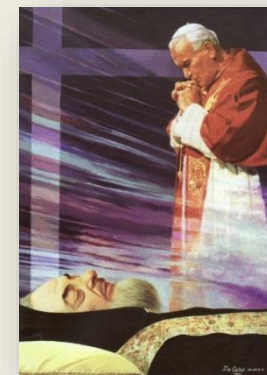
50

San Pio da Pietrelcina

5/10.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (17.)

...Wojtyła bíboros a szentmise alatt nem vesz tudomást a zarándokokról, akik folyamatosan érkeznek, hogy a kriptát meglátogassák. Teljesen kizárja elméjéből a külvilágot, mélyen koncentrált és hosszú ima mélyed. Majd negyedóra telik el így. Az elmélyült, hosszas ima mindig is jellemző marad Karol atyára, hiszen imádságból sosem elég, mivel ez az Istennel való közvetlen kapcsolat ideje. Így imádkozik tehát Wojtyła bíboros is, fejét kezei közé hajtva, elmélyülten, Pio atya sírjánál. Útitársai már kimentek a kriptából, nem tudták megvárni. Ő azonban rendíthetetlenül imádkozik. Ezután a felső templomban újabb szentmisén vesznek részt, később pedig a kis csoport elindul, hogy felkeresse és meglátogassa azokat a helyeket, ahol Pio atya élt. Megtekintik az egyszerű kis cellát, ahol az atya élt és meghalt, a verandát, a kórust, a kápolnát és a kis templomot. Ugyanaznap délután a kis lengyel csoport felkeresi a Monte Sant'Angelo templomot, itt a bíboros ismét szentmisét mutat be. Másnap, november 3-án a kolostor régi templomában mutatnak be szentmisét, ahol Wojtyła bíboros ezúttal hosszabb szentbeszédet mond. Felidézi saját emlékeit Pio atyáról, végül pedig felhívja a jelenlevők figyelmét az aznapi liturgia központi gondolatára: *„Isten dicsősége az élő ember, Isten dicsősége egy emberben öltött testet.”* Aznap este a bíboros megtekinti az új keresztutat, ezt a monumentális alkotást, melynek építését maga Pio atya kezdeményezte. Alapkövét Pio atya áldotta meg nem sokkal halála előtt, 1968 szeptemberében. Élete egyik utolsó cselekedete volt ez, ez a szenvedésben megélt szent élet tehát ott fejeződött be, Isten Fiának keresztútja mellett. Az építkezést kevesebb mint három év alatt befejezik...

(folytatás következik)